Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk

Feltham.

1921.

VERDENSKRIGEN 1914-18 4°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130019386997

0788

FELTHAM HJEMME IGEN!

MEDLEMSBLAD FOR FORENINGEN „FELTHAM“

Nr. 1 JULI 1921 1. Aarg.

FELTHAM — HJEMME IGEN!

GODT 2 Aar er nu gaaet, siden vi forlod England for at drage hjem til vore Kære, hjem til det Land, hvis Befolkning havde sultet, hvis Sønner havde kæmpet og blødt, og hvis Døtre havde slidt og grædt. Altsammen for at tjene den Herre, hos hvem Magten sad i Spydstagen.

Det var minderige Dage. Baade Afrejsen fra Lejren, Kommandantens Farvel, Modtagelsen af de danske Damer og Herrer paa Banegaarden i Feltham, hvor de overøste os med Blomster, Sejladsen over det oprørte Hav, Synet af den danske Kyst, Modtagelsen i København og Ankomsten til Hjemmet staar sikkert præget i hver enestes Erindring med uudslettelige Tegn.

Da Kommandanten meddelte os, at vi nu var frie danske Mænd, eller da Dannebrog langs Sjællands Kyst gik op og ned som en Hilsen til os, var der mange, der vendte Ansigtet bort for at skjule de Glædestaarer, der med Magt trængte sig frem.

2 Aar er et langt Tidsrum, og særlig de sidste 2 Aar har bragt med sig et Væld af glade Begivenheder, som vi aldrig maa eller vil glemme. Det er derfor kun forstaaeligt, naar de sidste 2 Aars Fester hos enkelte er ligesom ved at overskygge de mange gode og lyse Minder, som vi har fælles fra Feltham. Ja jeg tør sige, at vi kun har gode og lyse Minder derovre fra. Hvem mindes ikke de fornøjelige Timer, tilbragt i Selskab med gode Venner ved en Kop Kaffe? Hvem mindes ikke den Glans og den Højtid, der altid var over vore store Fester, og hvem vil ikke altid mindes Samværet med vor kære Præst? Selv om Samtalen ved disse Lejligheder altid blev ført let og fornøjeligt, saa formaaede den dog ikke altid at skjule den stærke Understrøm af Alvor, af Vemod og Længsel, der boede i os.

Jeg tror ogsaa nok, at de allerfleste af os ofte vil tænke tilbage paa de stille Timer, som vi alle har haft derovre. Disse Timer, hvor man følte sig langt borte fra, ja ganske uberørt af Krigens Larm og Verdens Pulsslag, i dem fandt Sjælen Ro, og medens Tankerne fløj langt, langt bort, følte man ligesom om der foregik en Modning inderst inde.

Naar vi nu — i Haab om fornøden Støtte — forsøger paa at udsende det første Maanedshefte, saa er Meningen hermed en tredobbelt: vi vil ved Hjælp af Bladet søge at faa Medlemmerne i Tale, for derigennem at stramme de Venskabsbaand, der knyttedes under fælles Kaar langt borte fra Hjemmet. Vi vil forsøge paa at give de Følelser Næring, som vi alle nærer overfor de Mennesker, der stod os bi og opofrede sig for os, mens vi trængte til deres Hjælp, ligesom vi vil forsøge paa at gøre forstaaeligt for dem, som endnu ikke har forstaaet, at vi skylder England megen Tak for de Aar, som vi ufrivilligt maatte tilbringe derovre. Om dette skal lykkes, beror jo kun paa os selv.

P. Bernsen

PRÆSTENS BREVE

Enhver Felthamer véd, at Pastor Troensegaard-Hansen i den Tid, han har været Fangepræst, har sendt lange Beretninger i Brevform hjem til Danmark. Der er ialt 15 Breve, sendte til vor Københavner-Far, N. H. Rasmussen. Da det sikkert vil være af stor Interesse for alle Felthamere at kende disse Breve, for derigennem at lære det store Arbejde, der baade fra Præstens Side og Vennerne i Danmark, er bleven gjort, og for derigennem at faa den rette Forstaaelse af Arbejdet, vil de nu blive gengivne her i Medlemsbladet.

Vi begynder med den Skrivelse, som Københavner-Far ledsagede Brevene med, til enkelte Venner i Danmark. Saa kommer første Brev, som af Mangel paa Plads maa deles i 2 Dele. De vil saa under Titlen »Præstens Breve« blive fortsat i hvert Nr., indtil de alle har været gengivne. Jeg sender dem ud med det Ønske og det Haab, at de maa vorde det samme for Jer, som de er blevne for mig: »En dejlig Rose i Mindernes Blomsterkrans fra Feltham«. Hver Gang jeg læser dem, er jeg midt iblandt Jer, midt i Feltham-Samfundet. Tag saa imod disse Breve, I gamle Venner, og lad dem tale til Jer om det Feltham, som var, som er, og som det vedblivende skal være, ogsaa herhjemme.

Ad forskellige Veje er det indenfor snævrere Kredse bleven kendt, hvor uendelig meget der i *Frankrig* er gjort og gøres for sønderjyske Krigsfanger.

Ogsaa i *England* er der i de sidste 5 Fjærdingaar gjort en hel Del for disse. Den engelske Regering har med stor Redebonhed givet den danske Sømandspræst i Newcastle, Hr. *Andr. Troensegaard-Hansen*, Lov til at besøge de engelske Fangelejre for at holde Gudstjeneste for Fanger af Dansk Nationalitet. Pastor Troensegaard-Hansen kan, ved jeg, glæde sig ved en ret høj Grad af Tillid og Velvillie fra de engelske Myndigheders Side, og dette kommer den her foreliggende Sag meget tilgode. Med Liv og Sjæl har Pastor Troensegaard-Hansen taget sig af Krigsfangearbejdet, og han har ikke skyet hverken Anstrengelse eller ligefrem Fare (gentagne Sørejser). Det er privat han har udført dette Arbejde, dette er saaledes ikke noget Led af den danske Sømandsmission, ihvorvel de sønderjyske Krigsfanger i England overvejende netop er Sømænd, der dog langtfra alle er egentlige Krigsfanger, men for største Delen er Civilfanger, internerede.

Det maa paaskønnes, at Sømandsmissionen ikke har lagt Hindringer i Vejen for Pastor Tr.-Hansens Rejser ud til Fangerne. Forhaabentlig kommer dette hans Sidearbejde hans egentlig Gerning noget tilgode, idet hans Rejse

ud omkring til Lejrene maa antages at skænke ham Oplevelser og fylde ham med Indtryk, med hvilke han kan vende tilbage til Newcastle ligesom med nye Impulser.

Det er bleven noksom oplyst, at de sønderjyske Krigsfanger i England, Skotland og Irland er meget glade, naar de midt i deres Ensomhed faar Besøg af Sømandspræsten. Det ligger da nær at mene, at interesserede Kredse herhjemme vil sætte nogen Pris paa at høre noget ogsaa fra Pastor Troensegaard-Hansen. Et Brev, som han har skrevet hertil fra Øen Man, forekommer mig at give nogen Forestilling dels om ham selv og dels om hans Arbejde og Omsorg for Fangerne. Jeg tillader mig derfor at sende en Afskrift; ingen vil misbruge den. (Paa Øen Man er der 2 Fangelejre, en lille i Douglas og en anden og meget stor i Knockaloe. En Fælleslejr for Sønderjyder, Elsasser m. fl. er iøvrigt bebudet og imødeses med Længsel).

Gymnastikhuset, Vodroffsvej den 28. April 1916

N. H. Rasmussen.

♡ ♡ ♡

den 4. April 1916.

. . . . Jeg kom til Liverpool igaar Kl. 10 45 med 3 Timers Forsinkelse. Men jeg var meget heldig at træffe en engelske Herre i Toget, og han bragte mig med til sit Hotel. Der var kun et Værelse ledigt, men den engelske »*Gentleman*« overlod mig Værelset, fordi som han udtrykte sig, jeg havde en saa tung Kuffert (fyldt med danske Bøger til mine danske Sønderjyder) at slæbe rundt med. Var det ikke elskværdigt? Hvor det dog er karakteristisk for det engelske Folk, at det er »Gentlemen«, og der findes ingen større Gentlemen i Verden end Engelskmændene.

Hvilken Modsætning mellem den fine, noble engelske Nation og den raa, brutale og gennemhovne og indbildske tyske Nation. En af mine ældre engelske Bekendte i Newcastle, der har beklædt en fremskudt Stilling i en af Etaterne, fortalte mig igaar om en morsom lille Samtale, der for mange Aar siden fandt Sted i Liverpool mellem en Tysker og Engelskmand. Samtalen, der nok iøvrigt har været gengivet i en Avis, drejede sig om dette at være *Gentleman*, altsaa ikke at *synes*, men at *være*. Tyskeren, som var i Liverpool, hvor han lærte den engelske Kunst: bussines for en meget ringe Løn, sagde da til Engelskmanden: »Vi Tyskere vil aldrig blive Gentlemen, men — sagde han videre — I Engelskmænd vil altid vedblive at være Taaber (fools)«. Min engelske Bekendt, som fortalte mig dette lille Træk, føjede til: »Denne Gang, Mr. Hansen, skal vi ikke vise os som »fools«, vi skal gennemføre vore Planer til de mindste Enkeltheder, forsaavidt det beror paa menneskelig Magt og Kløgt og Udholdenhed samt Opofrelse!« Hvad denne ældre Herre udtrykte saa bestemt og uden nogensomhelst Arrogance, er gængse for hele den engelske Nation, denne sejge udholdende, maalbevidste Nation. Og — trods alt vedbliver den at være »gentlemanlike«. Blot et enkelt lille Træk, som er meget betegnende. Da Folkene fra Zeppelineren L 15 bleve reddede og tagne til Fange, bleve de behandlede af Engelskmændene, baade civile og militære, som Mennesker og ikke som Banditter, hvad de

dog i egentlig Forstand var, dræbende uskyldige Mænd, Kvinder og Børn, eftersom de aldrig ved, hvor de er, men maa gætte sig frem. —

I Gaar Aftes tilbragte jeg et Par hyggelige Timer hos The Government's Secretary Mr. Sargeanht, som havde indbudt mig til Middag i sit meget hyggelige Hjem. Baade han og hans fortræffelige »ladylike« Hustru er meget interesserede i mit Arbejde blandt vore Sønderjyder. Jeg bragte ham et Eksemplar af »*Le Slesvig du Nord*«, hvilken Bog han i høj Grad glædede sig til at stifte nærmere Bekendtskab med. Han var saa elskværdig at ordne alt for mig i de to Lejre: Douglas og Knockalvo, at jeg kunde holde Gudstjeneste med Altergang. Paa første Sted Kl. 10^{30} Form., alle 4 var med til Alters. Læreren fra Aabenraa blev, som De maaske allerede ved, løsladt omkring den 15. Marts ifølge indløben Skrivelse fra »The Home Office«. Fra Douglas rejste han over Hull til København. Antagelig har De allerede set ham. Forunderligt, at jeg aldrig har truffet ham. Hver Gang jeg kom til den Lejr, hvor han skulde være, var han netop flyttet til en anden Lejr. Sidste Gang jeg besøgte Isle of Man, naaede jeg ikke Douglas. Der var saa meget Arbejde i Knockalvo, at jeg efter tilendebragt Mission maatte rejse hjem straks. — Der er nemlig Plan i mit Arbejde, ellers vilde jeg aldrig kunne have overkommet alt det, som jeg har maattet igennem.

I Eftermiddag har jeg været i Knockalvo. Efter Gudtjenesten i Douglas fløj jeg afsted i Motorcar til Stationen og naaede Toget 12^{05}, kom til Knockalvo (dette betyder »Kalve's Høj«) Kl. 1^{15}, idet jeg var saa heldig at komme til at køre med Lejrens Motor-Godsvogn lige til Lejren. Jeg havde selvfølgelig min store Kuffert $^3/_4$ fyldt med danske Bøger foruden Præstekjole, Alterkar etc. Det er jo den letteste Maade at faa Bøgerne til vore Sønderjyder og ulige billigere end at sende dem med Posten, eftersom der skal betales Porto for dem her i Landet. (Fortsættes).

HILSEN TIL SØNDERJYDERNE

Frk. Louise Ottesen skrev i Fjor nedenstaaende Digt til nogle faa Sønderjyder, som var paa Skolen for Dansk Kunsthaandværk, hvoriblandt ogsaa befandt sig et Par Feltham'ere. Det fortjener at blive kendt ude blandt mange i Landet, og vi tillader os derfor at aftrykke det her. Vi har i Aar den Glæde at have Frk. Ottesen, der jo er kendt af mange, iblandt os ved vort Aarsmøde.

Hvad er det for en Brusen
fra Hytte og fra Gaard,
en mild og munter Susen,
lig Lærkesang om Vaar,
en hellig Højtidshymne,
som stiger over solblaa Fjord
fra Sønderjyllands Vange
i tusindtunget Lovsangskor:
Aa, det er dine Sange,
Hjemglædens Sønnesange
til Danmark, til din Mor.

Hvad er det for en Hamren
ved Kongeaaens Bred,
en saaret, sagte Jamren
og Øksehug i Ved,
det er jo Ørnens Dødskamp
og Grænsepælens sidste Suk —
nu slænges den ved Vejen —
og Vejen er saa blank og smuk —
for den er *nu* din egen,
den aabne Vej tilbage
til Danmark, til din Mor.

Aa se, nu letter Taagen
for ny og nyttig Sol,
hver Gaard og Hytte vaagen,
blidt drømmer om Viol,
skønt endnu Hegn og Have
er vintermærket, øde kun,
vil Vaarens Blomsterfaner
snart dække Mørkets brune Bund,
de røde Tulipaner
og hvide Krokuskranse
den kendte Vej til Mor.

Paa Tysklands schwarze, weisse,
fik Frankrig sat sin Hæl,
to Løver snart skal knejse
ved Folkeretten Skel.
Det Syn, du dybest drømte,
den hvide Rytters ranke Ridt
sydover Mindejorden,
og Slesvig, svøbt i rødt og hvidt,
blev frelst ved Tricoloren.
Ved Frankrigs Blod, ved egen Tro,
den vender hjem til Mor.

Dagvisens stærke Salme
nu lyder fra din Kyst,
din Tornekrans maa falme
for Gryet lykkelyst.
Din Dybbølfane, Dannebrog,
i Foraarsvejret spiles ud
med Fredens Kors, det hvide,
et Himmeltegn fra Livets Gud,
nu skinner Sol i Lide,
nu grønnes Danmarks Rugmarks Tave —
og Danmark, det er Mor.

Aa, hører du den Nynnen
fra bøgomplantet Gaard,
en salig, sød Forkynden
som Lærkesang om Vaar —
det er din Mors Hilsen,
min Dreng, min Ven, velkommen hjem
i Søskendflokkens Kæde. —
Aa, du og vi skal pløje frem
vort Mindeguld, vor Glæde.
Velkommen hjem til Danmark
og Dagene hos Mor!

Louise Ottesen.

VORT FLAG

Vi Feltham'ere ejer ogsaa et Flag. Det modtog vi den sidste Søndag, vi var i Lejren, vi de første der blev hjemsendte. Husker I hvad vi lovede den Dag? Det var store Ting. Enhver drager for sig selv denne Søndag frem i Tankerne, og Mindet om hin store højtidsfulde Eftermiddag vil nok tale det rette Sprog. Tænk paa det Løfte I gav den Dag, hvergang I hejser Flaget derhjemme.

Paa Valdemarsdagen flagedes der over hele Landet. Da jeg i den sene Aftenstund, en 3—4 Timer efter Solens Nedgang kom gennem Byen, opdagede jeg til min store Sorg et Par enkelte Flag. Der var Vemod i de smaa slappe Smæld, der hørtes, som klagede den røde Dug sig over den vanærende Behandling, der blev den til Del. Venner, husk at Flaget er levende.

Sophus Bauditz skriver i sin Fortælling »Den gamle Kro« følgende:

— Men i de første Aar efter Krigen — og stundom ogsaa senere — er jeg ganske vist af og til bleven baade forfærdet og oprørt, naar jeg hørte En og Anden lade haant om Fædrelandskærligheden og ligefrem spotte den. Og saa har jeg ikke kunnet lade været med at tænke paa de brave Liechtensteinere ved Helligbæk. De sloges for en Sag, de troede paa, og de sloges med blanke Vaaben; hvem er jeg nu nærmest aandeligt i Slægt med: med en ærlig Fjende eller med en lumpen Landsmand? Er han overhovedet min Landsmand, blot fordi han haaner det, der er mig helligt, paa Dansk? Sig mig det, om De kan!

— Men naar Mismodet saadan imellem har været ved at komme over mig, saa tænker jeg paa en Sommeraften ved Fredensborg, nogle Aar efter Krigen — det hjælper straks.

Jeg var efter gentagen venlig Indbydelse taget over at besøge min kære Ven Buur, som

med Kone og Børn laa paa Landet derude, og jeg havde det herligt hos dem. Fredensborg er dog den dejligste Plet paa Sjælland! Jylland til daglig, og Sjælland til Fest, — i Fredensborg synes jeg nu altid det er Søndag!

En smuk Augustdag var jeg saa henimod Solnedgang gaaet alene gennem Parken og sad paa Kongebroen i Esrom Sø.

Residentsen var forlagt til Fredensborg, og derfor vajede der to mægtige Splitflag fra Stængerne yderst ude paa Broen, og paa Bænken ligeoverfor mig sad en ung køn Orlogsgast — vi To var ganske alene.

Jeg kom i Samtale med ham. Han var Skagbo, fortalte han — Fisker — aftjente sin Værnepligt til Orlogs og havde for Tiden kun den mere end magelige — og behagelige — Tjeneste at være til Disposition, naar nogen af de Kongelige ønskede at sejle en Tur.

En tredie kom til, en Garder fra Vagtmandskabet oppe paa Slottet; han og Sømanden skulde, forstod jeg, senere paa Aftenen til Dans i Asminderød.

— Solen var nær sin Nedgang; Sømanden saa jevnlig paa sit Uhr, pludselig rejste han sig.

Saa traadte han stilfærdig hen foran den højre af Flagstængerne, blottede sit Hoved, tog Huen under Armen og halede langsomt Flaget ned, mens Garderen secunderende gjorde Honnør.

Den, der har set Flaget blive halet ned en Aften ombord paa en Orlogsmand, glemmer ikke den Stemning, som hviler om Scenen, men aldrig er jeg dog bleven greben af det ejendommelige Moment som hin Sommeraften ude paa Kongebroen.

Jeg følte uvilkaarligt, at den unge Skagbo blottede sit Hoved for noget, der var ham selv helligt, og at han tog varsomt, ærbødigt paa den Dug, han halede ned: det var hans Lands Flag, der i Øjeblikket var betroet til hans Varetægt og hans Omhu, og Landsoldaten gjorde sammen med ham Honnør — Honnør for Flaget!

— Ja, Honnør for Flaget!

Trænger vi ikke alle til — uden Sky for at mødes af et medlidende Smil imellem — at blotte Hovedet for et Samlingsmærke, der er os helligt? Trænger vi ikke til en saadan stilfærdig »Andagt«, til det, jeg tror de gamle Romere kaldte pietas?

Og naar jeg stundom er bleven bange for, at den Trang skulde dø ud i vort Folk, saa tænker jeg paa mit Sommerminde fra Kongebroen ved Fredensborg: Sømanden, der stod med Huen under Armen, og Gardisten, der gjorde Honnør. Og saa siger jeg til mig selv: »saa længe vi blot har et Flag, saa længe vil der ogsaa være Mænd til at værne det!«

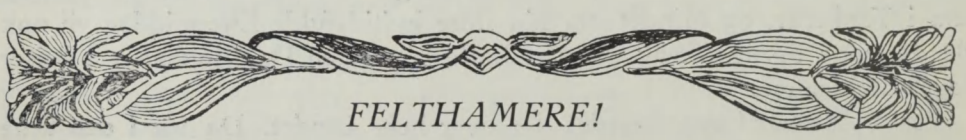

FELTHAMERE!

Se paa dette Billede. Vækker det ikke hos Jer en Hoben af Minder? Sender det ikke Jere Tanker tilbage, til de mange Gange I har passeret dette Sted? Husker I ikke alle tydeligt den første Gang, I vandrede ned ad denne Gade ned mod Felthamlejren? Drager det ikke Minderne frem i Jer om Venner og Kammerater, som fulgte Jer ad denne Vej ned til Lejren? Spørger I ikke ofte, hvordan mon det gaar med den eller hin?

Se, derfor kommer nu dette lille Maanedsblad for at give os Svar paa de mange Spørgsmaal, for at Kammeraterne kan holde Føling med hinanden, for at knytte de Baand endnu stærkere, der blev bundne i Feltham. Peter Bernsen har foran sagt, hvad der skulde siges her.

Mangfoldige er Opgaverne, der ligger for os Feltham'ere. »Feltham« med Undertitlen »Hjemme igen«, det skal sige alt. Det siger ogsaa i hvilken Aand, Bladet er tænkt ført frem. Lyt til Peter Bernsens Ord: »Om det vil

lykkes beror kun paa os selv«. Feltham'ere! *I skal alle* være med i Arbejdet. Ikke én eller ganske faa, men *alle skal være med.* Enighed, Samdrægtighed, god Vilje, Forstaaelse af de Tanker, der rører sig i vort Land, skal være det underbyggende og bærende i vor Virken.

Der skal i Bladet aabnes Spalter for Diskussion. Ordet er frit til enhver Tid. Alle Medlemmer bør sende deres nøjagtige Adr. til Redaktionen.

Alle Medlemmer bør straks tegne Abonnement paa Bladet, der kommer en Gang maanedlig og koster 2 Kr. i Kvartalet. Det er en Pris enhver vil kunne overkomme.

Alle Medlemmer bør sørge for, at Bladet faar videst mulig Udbredelse. Ikke blot Feltham'ere, men ogsaa Feltham-paarørende og -interesserede bør være Abonnenter. Henvend Jer hver især til Jeres Gudmødre, de vil sikkert alle med Glæde blive ved med at følge os, selv om vi er »Hjemme igen«.

Skal vi saa slutte med at sige: Det *skal,* og det *vil* lykkes! *Red.*

Undertegnede har herved tegnet sig som Abonnent paa Bladet »Feltham, Hjemme igen!«

Beløbet 2 Kr. Kvartalet bedes opkrævet pr. Post.

» » » vil blive sendt » »

(Det ikke ønskede bedes overstreget).

Fulde Navn: .....

Stilling: .....

Bopæl: .....

(Bestillingssedlen bedes sendt til Redaktionen, Slagtergade 21, Haderslev, hvortil ogsaa al Flytning bedes meldt).

PERSONELT

Det ikke blot regner, men det ligefrem hagler med Forlovelser ind fra vore Felthamere i denne Tid. Vil I blot høre. Vi begynder med de store, og tager derfor Postmesteren først. Ham kender I da alle, vor kære *Kristian Schultz;* han har forlovet sig i Pinsen med Frk. *Edith Gram* fra *København.*

Saa kommer hans tro Medhjælper og Felthamscenens første kvindelige Kraft, den smaa *Jens Kræmer.* Han har fundet sin Hjertenskær blandt vore sønderjydske Piger. Det er Frk. *Kirsten Petersen* fra Haderslev, der vil gøre ham lykkelig.

I husker ogsaa nok Kabine Nr. 2 i Nybygningens Mellemetage. Ja, de to Gutter, der boede der *Thomas Andresen* og *Peter Boisen* har fulgt de andres Eksempel. Thomas fandt sin Pige ikke langt fra Hjemmet, det er Frk. *Hanne Clausen* fra Sdr. Vollum. *Peter Boisen* blev hjemme i Nustrup, idet han har givet Haand og Hjerte til Frk. *Margrethe Gram* af Nustrup.

Der er mange flere af de kære gamle Drenge, der skulde nævnes her, men disse er de nyeste af de nye.

Vi ønsker dem alle hjertelig til Lykke.

Pastor Troensegaard-Hansen med Frue har gæstet Italien i en Maanedstid.

Og vor Far holdt en udmærket Tale paa Skamlingsbanken Skt. Hans Aften.

Vort Medlem og gode Kammmerat *Anton Ravn*, Pranger, ligger for Tiden paa Krigsinvalidehospitalet i Sønderborg. Pranger har under Arbejdet i Grusgraven i Feltham paadraget sig en Knude paa venstre Skulder. En anden Sygdom har slaaet sig til dèr og Pranger har maattet indlægges paa Hospitalet.

I Sønderborger Felthamere, og I Alsinger, der jævnlig kommer ind til Sønderborg, se ind til ham. — God Bedring, Pranger!

Vor kære Ven *Jørgen Rostgaard Evald*, Brøndlundgaard, er blevet betænkt med Ankomsten af en stor Avlskarl. Tænk en Gut paa 8 Pd.

Idet vi her bringer den lykkelige Fader vor hjerteligste Lykønskning til den store Begivenhed, haaber vi, at denne med Tiden vil betyde en tilsvarende stor Forøgelse af Felthamforeningens Medlemstal.

Der er anket fra flere Sider over, at der i Mindebogen ikke er en alfabetisk Liste over Medlemmerne. Der er noget i denne Anke.

Der vil derfor i Bladet komme en saadan Liste. Vi mener dog ikke at ville begynde i første Nummer dermed. Vi beder Medlemmerne om at udtale sig om, hvordan de ønsker en saadan Liste? Kan den tages stykkevis eller skal den hele i eet Nummer? Vi anbefaler det første, da det vil være vanskeligt at afslutte en saadan Liste paa engang. Der vil altid være Rettelser eller Tilføjelser at gøre. Send os et Brevkort med deres Mening.

Red.

ADRESSER: Foreningens Formand: Peter Bernsen, Gramgaard Mejeri, Gram. — Sekretær og Kasserer: Lærer August Rattenborg, Ørby Skole pr. Vonsbæk. — Bladets Redaktiion er forløbig: Henrik A. Johansen, Slagtergade 21 Haderslev — Chr. Christensen Bogtrykkeri, Nørrevold 78. København K.

Hr. Henrik A. Johansen

Slagtergade 21

HADERSLEV